

TALOUSVALIOKUNNAN MIETINTÖ 27/1998 vp

Hallituksen esitys laeiksi eräistä viitekorosta sekä korkolain muuttamisesta

JOHDANTO

Vireilletulo

Eduskunta on 20 päivänä lokakuuta 1998 lähettänyt talousvaliokuntaan valmistelevasti käsiteltäväksi hallituksen esityksen laeiksi eräistä viitekorosta sekä korkolain muuttamisesta (HE 176/1998 vp).

Lausunto

Perustuslakivaliokunta on antanut asiasta lausunnon (PeVL 34/1998 vp), joka on tämän mietinnön liitteenä (liite 1).

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- kansanedustaja Esko Aho
- lainsäädäntöjohtaja Mikko Könkkölä, oikeusministeriö
- lainsäädäntöjohtaja Pekka Laajanen, lainsäädäntöneuvos Martti Anttinen ja finanssineuvos Jarmo Väisänen, valtiovarainministeriö

- johtokunnan jäsen Matti Louekoski ja toimistopäällikkö Jarmo Kontulainen, Suomen Pankki
- päälakimies Markku Lounatvuori, Rahoitustarkastus
- ylitarkastaja Päivi Seppälä, kuluttaja-asiamiehen toimisto
- johtaja Erkki Kontkanen, Suomen Pankkiyhdistys
- toimitusjohtaja Markku Ruutu, Säästöpankki-liitto
- toimitusjohtaja Heikki Suutala, Paikallisosuuspankkiyhdistys ry
- hallintojohtaja Olli Härmänmaa, Leonia
- toimitusjohtaja Mikael Silvennoinen, Osuuspankkien Keskuspankki Oy
- varatuomari Hille Skogström, MeritaNord-banken Oyj..

HALLITUKSEN ESITYS

Hallituksen esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki eräistä viitekorosta, joka sisältäisi säännökset peruskoron ja eräiden muiden viitekorojen määräytymisestä talous- ja rahaliiton kolmannen vaiheen alettua.

Ehdotetun lain mukaiset korot korvaisivat Suomen Pankin nykyisin määräämän peruskoron sekä pankin määrittelemät lyhyet viitekorot.

Peruskoron määrittäisi asianomainen ministeriö kahdesti vuodessa puoleksi vuodeksi eteenpäin edellisen kolmen kuukauden aikana julkaistun kahdentoista kuukauden markkinakoron keskiarvon perusteella. Asianomainen ministeriö päättäisi myös lyhyistä viitekorosta, jotka korvaisivat Suomen Pankin määrittelemät lyhyet viitekorot, eli käytännössä heliborkorot.

Korkolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että lain mukaiset korot vahvistaisi asianomainen ministeriö Suomen Pankin sijasta.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Perustelut

Hallituksen esitys

Valiokunta pitää lakiehdotuksia tarpeellisina ja tarkoituksenmukaisina ja puoltaa niiden hyväksymistä vähäisin tarkistuksin.

Talous- ja rahaliiton kolmannen vaiheen alettua 1.1.1999 Suomen Pankki ei enää määrää peruskorkoa eikä osallistu Suomessa nykyisin käytettävien viitekorkojen määrittelemiseen, laskemiseen tai julkaisemiseen. Suomessa peruskorkoa sekä Suomen Pankin julkaisemia viitekorkoja (heliborkorkoja) käytetään laajasti luottosopimusten koron laskemisperusteena. Talousvaliokunta on käsitellessään Suomen valmistautumista talous- ja rahaliiton kolmanteen vaiheeseen kiinnittänyt toistuvasti huomiota tarpeeseen antaa perus- tai heliborkorkoon sidottujen luottosopimusten jatkuvuutta turvaavat säännökset.

Perustuslakivaliokunta katsoo lausunnossaan, että lakiehdotukset voidaan käsitellä valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä säädetyssä järjestyksessä.

Valiokunta ehdottaa 1. lakiehdotuksen 4 §:n 1 momenttia täydennettäväksi siten, että säännöksestä käy selvästi ilmi sopijapuolten sopimusvapaus myös peruskorkosidonnaisten sopimusehdojen suhteen.

Valiokunta kiinnittää huomiota Euroopan komission ehdotukseen maksuviivästysdirektiiviksi (U 38/1998 vp - TaVL 14/1998 vp), joka toteutuessaan tulee edellyttämään tarkistuksia korkolakiin.

Pankkitukiponsi

Talousvaliokunta on hallituksen esityksen käsitelyn yhteydessä päättänyt ottaa tarkasteltavaksi myös kysymyksen vuonna 1993 hyväksytystä

niin kutsutusta pankkitukiponnesta. Valiokunta katsoo hallituksen esityksen koskevan ensisijaisesti suomalaisten luottolaitosten toimintaedellytysten mukauttamista talous- ja rahaliiton kolmannen vaiheen luomaan uuteen tilanteeseen. Tässä yhteydessä on tarkoituksenmukaista tutkia myös pankkien toimintaedellytyksiin vaikuttavan pankkitukiponnan soveltuvuutta uuteen tilanteeseen.

Pankkitukiponnan syntyminen

Pankkikriisiksi kutsuttu tapahtumien sarja tuli kansalaisten tietouteen syyskuussa 1991, kun Suomen Pankki otti vaikeuksiin ajautuneen Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankin (Skop) hallintaansa. Skopin ja eräiden suurten säästöpankkien tekemät tappiot uhkasivat pankkijärjestelmää kokonaisuudessaan. STS-Pankki ajautui niin ikään vuonna 1991 toteutuneiden tappioiden vuoksi vaikeuksiin, jotka johtivat sen terveiden osien myymiseen Kansallis-Osake-Pankille (KOP) ja pankin ongelmaluottojen ja -omaisuuden ajautumiseen yhteiskunnan vastattaviksi. Skopin ja eräiden suurten säästöpankkien ongelmien on sittemmin katsottu johtuneen merkittävältä osaltaan huolimattomasta luotonannosta. STS-Pankin ongelmien tiedetään johtuneen pankin nopean kasvun aikana syntyneestä muista pankeista riskipitoisemmasta luotokannasta; riskit toteutuivat yleisen taloudellisen tilanteen heikentyessä.

Myös muu pankkijärjestelmä kärsi taloudellisen tilanteen johdosta. Yleisen luottolaman torjumiseksi valtio päätti vuoden 1992 ensimmäisessä lisätalousarviossa käyttää kahdeksan miljardin markan määrärahan talletuspankkien luotonantokyvyn tukemiseksi. Tukea annettiin etuoikeutettuina pääomasijoituksina käytännössä kaikille pankeille ja pankkiryhmillä Ålandsban-

kenia ja eräitä paikallispankkeja lukuun ottamatta.

Pankkitukiponsi syntyi helmikuussa 1993 vastauksena kriisiin, joka uhkasi koko suomalaista pankkijärjestelmää. Suomalaiset pankit pystyivät tuolloin hankkimaan ulkomailta varoja vain äärimmäisen lyhyeksi ajaksi, usein vain viikkojen maturiteetilla. Oli syytä pelätä rahoitusjärjestelmän romahtamista, mikä olisi lamaannuttanut koko kansantalouden. Pankkitukiponnen tarkoituksena oli vakuuttaa pankkien ulkomaisia luotonantajia siitä, että suomalaisille pankeille annetut luotot tulvaisiin kaikissa oloissa hoitamaan. Pankkitukiponnen hyväksyminen oli välttämätön edellytys sille, että Suomi välttyi vakavan kriisin kehittymiseltä tuhoisaksi.

Hyväksyessään hallituksen esityksen 379/1992 vp laeiksi valtion vakuusrahastosta annetun lain ja talletuspankkien toiminnasta annetun lain 55 §:n muuttamisesta eduskunta hyväksyi seuraavan perustelulauseuman: “Eduskunta edellyttää, että Suomen valtio takaa sen, että suomalaiset pankit pystyvät hoitamaan sitoumuksensa kaikissa olosuhteissa. Tarpeen vaatiessa eduskunta tulee myöntämään riittävät määrärahat ja valtuudet hallituksen käyttöön sitoumuksen täyttämiseen.” Perustelulauseuma sisältyy talousvaliokunnan esityksestä tekemään mietintöön (TaVM 1/1993 vp).

Pankkituen ehtojen toteutuminen

Pankkitukiponnen sisältävässä mietinnössään talousvaliokunta viittasi myös aikaisemmassa mietinnössä (TaVM 58/1992 vp) määrittelemiinsä pankkituen myöntämisen periaatteisiin. Nämä voi kuvailla ytimekkäästi sanoilla avoimuus, läpinäkyvyys ja vastikkeellisuus. Samalla valiokunta edellytti toimia pankkijärjestelmän kestäväksi tervehdyttämiseksi, joista hallituksen tuli antaa eduskunnalle eri tiedonanto.

Avoimuus ja läpinäkyvyys. Eduskunnan asettamat avoimuutta ja läpinäkyvyyttä koskevat ehdot koskivat valtion rahoitusjärjestelmän tervehdyttämiseen pyrkivien toimenpiteiden läpinäkyvyyttä. Samalla edellytettiin, että kaikin keinoin tuli selvittää sekä saattaa korvausvastuuseen ne

henkilöt ja tahot, jotka olivat päätöksillään myötävaikuttaneet ongelmien syntyyn.

Valtion vakuusrahasto on, kuten eduskunta on edellyttänyt, tarkastuttanut niiden pankkien toimintaa, jotka ovat olleet rahaston tukitoimien kohteena. Erityistilintarkastusten seurauksena on nostettu lukuisia vahingonkorvauskanteita säästöpankkiryhmän entisiä päätöksentekijöitä vastaan. Tuomioistuinten ratkaisut ovat olleet erilaisia, ja kanteita on edelleen vireillä eri oikeusasteissa.

Entisen STS-Pankin päättäjiä vastaan on Siltapankki Oy nostanut vahingonkorvauskanteita, jotka on lainvoimaisesti ratkaistu.

Valtion pääomatukea saaneet ja pankkikriisin päätyttyä vielä toiminnassa olevat pankit ovat maksaneet takaisin lähes kokonaan saamansa tuen pääoman. Näiden pankkien ja pankkiryhmien osalta valtiolla ei ole ollut laillisia edellytyksiä tutkia tuen myöntämistä edeltänyttä pankkien sisäistä toimintaa.

Valtioneuvosto on vuosina 1993 ja 1996 antanut tiedonantoja suunnitelmistaan rahoitusjärjestelmän tervehdyttämiseksi, siihen käytettävistä keinoista sekä julkisen tuen palauttamisesta valtiolle (VNT 1/1993 vp ja VNT 1/1996 vp). Valtion vakuusrahaston toimintaa ovat valvooneet parlamentaariset valvontaelimet. Suomen Pankin toimintaa eduskunnan takuulla ja hoidossa toimivana laitoksena ovat valvooneet eduskunnan pankkivaltuutetut.

Vastikkeellisuus. Pankkien julkisen tuen vastikkeellisuuden periaate pitää sisällään sen, että tukeen sitoutuneista julkisista varoista tulee saada takaisin mahdollisimman suuri osa, kun rahoitusjärjestelmän tervehtyminen sen sallii. Tämän mietinnön liitteenä on selvitys julkisen pankkituen käytöstä elokuun 1998 loppuun mennessä. Kaiken kaikkiaan julkista pankkitukea on myönnetty noin 57,7 miljardia markkaa, josta 42,7 miljardia markkaa maksettua tukea ja 15 miljardia markkaa takauksia. Valtion, mukaan lukien Valtion vakuusrahaston sekä Suomen Pankin, lopulliseksi tappioksi julkisesta pankkituesta arvioidaan noin 35 miljardia markkaa ilman korkomenoja, jotka arvioidaan noin 17,1 miljardik-

si markaksi. Julkistalouden menetykset pankkituesta vastaavat määrältään noin kymmenettä osaa Suomen bruttokansantuotteesta.

Julkisesta pankkituesta toteutuneet ja odotettavissa olevat menetykset liittyvät käytännössä STS-Pankin sekä Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankin (Skop) ja Suomen säästöpankin (SSP) vastuiden ja varallisuuden realisointiin; valtion tappiot arvioidaan säästöpankkiryhmän osalta yli 30 miljardiksi markaksi sekä STS-Pankin osalta alle 3 miljardiksi markaksi (liitteet 2 ja 3). Valtiolla on syntynyt tappiota myös useimmille pankeille ja pankkiryhmittymille maksettujen pääomasijoitusten rahoituskuluista. Pääomatuen ehtojen mukaan tuesta tuli maksaa korkoa jakokelpoisista voittovaroista; koska pankkisektorin tulos oli vuosina 1992—1995 tappiollinen, pääomatuki oli käytännössä lähes koroton. Valtion sijoitustodistusten korko oli po. vuosina keskimäärin 9 prosenttia.

Pankkituen arviointia

Valiokunta katsoo, että pankkikriisin hoito on kysymys, joka on kuluvan vuosikymmenen aikana eniten vaikuttanut kansalaisten käsitykseen valtiovallan toimintakyvystä. Poliittisen järjestelmän luotettavuuden säilyttäminen kansalaisten silmissä edellyttää, että tämän jokaisen suomalaisen elämään vaikuttaneen kriisin seurauksia ja siitä saatuja kokemuksia selvitetään niin avoimesti ja tyhjentävästi, kuin on mahdollista. Valiokunta pitää myös välttämättömänä, että pankkituen mittasuhteet saavuttaneen, eduskunnan antaman ja käytännössä rajattoman valtuutuksen käytöstä saadaan aikanaan mahdollisimman puolueeton arvio.

Loppuarvion kohteena tulee olla kysymys eduskunnan pankkituen ehdoksi asettamien avoimuutta ja läpinäkyvyyttä sekä vastikkeellisuutta koskevien vaatimusten toteutumisesta. Valiokunnan saamien selvitysten mukaan avoimuutta ja läpinäkyvyyttä koskeva vaatimus on pääosin toteutunut. Poikkeuksen muodostavat liikesalaisuuden ja pankkisalaisuuden alaisena pidetyt oikeustoimet, joista suurimmat liittyvät SSP:n liiketoiminnan myyntiin ja Arsenalin liiketoimintaan. Vastikkeellisuutta koskeva ehto

on toteutunut pääosiltaan, paitsi pankeille annetun pääomatuen korkojen osalta.

Saadun selvityksen mukaan valtiontalouden tarkastusvirasto on jo usean vuoden aikana selvittänyt SSP:n myyntiin liittyviä kysymyksiä.

Valiokunta ehdottaa hyväksyttäväksi lausuman, jolla valtioneuvosto velvoitetaan antamaan vuoden 1999 aikana selonteko valtiontalouden tarkastusviraston selvitysten tuloksista (*Valiokunnan lausumaehdotus 2*). Selonteossa tulisi ottaa kantaa muun muassa seuraaviin kysymyksiin. 1) Tapahtuiko SSP:n riskeistä riisutun liiketoiminnan myynti aitoon markkinahintaan vallitsevissa oloissa, ja oliko riittävästi selvitetty mahdollisuuksia löytää muita kotimaisia tai ulkomaisia ostajaehdokkaita? 2) Oliko menettely, jolla määriteltiin valtion omaisuudenhoitoyhtiön vastuulle siirrettävät SSP:n sitoumukset, eduskunnan edellyttämällä tavalla läpinäkyvä sekä valtion edun mukainen, ottaen huomioon ongelmapankkien liiketoiminnasta saatu myyntihinta? 3) Miten SSP:stä maksettu hinta vaikutti vastaanottajapankkien vakavaraisuuteen, kun vakiintuneen kirjanpitotavan mukaan kauppahinta tuli pankkien kirjanpidossa kirjata jaksoteuin poistoin? Edellyttikö SSP:n pilkkominen erityisiä kirjanpidollisia tai pankkivalvontaan liittyviä järjestelyjä vakavaraisuusvaatimusten täyttämisen varmistamiseksi?

Valiokunta katsoo, että on perusteltua selvittää myös eri pankeille ja pankkiryhmittymille myönnettyjen pääomasijoitusten ehtojen tarkoituksenmukaisuus kokonaistaloudelliselta kannalta. Pääomasijoitukset (yhteensä noin 8 mrd mk) muodostuivat edellä kuvatulla tavalla pankeille korottomaksi lainaksi valtiolta aikana, jolloin valtio maksoi luotoista keskimäärin 9 prosentin korkoa. Ruotsin tältä osin vertailukelpoisten kokemusten valossa on pidettävä selvittämisen arvoisena, olisiko valtio voinut liittää ankarampia ehtoja pääomasijoituksiin, jolloin pankeilla olisi halukkuutta ottaa niitä vastaan vain viimeisenä keinona. On mahdollista, että vastikkeellisempi tuki heti alussa olisi nopeuttanut pankkisektorin saneerausta, kun pankeilla olisi ollut suurempaa motivaatiota nostaa vakavaraisuuttaan omin toimin.

Valiokunnan saaman selvityksen mukaan edellytykset omaisuudenhoitoyhtiö Arsenalin pikaiseen purkamiseen ovat olemassa. Valiokunta kiirehtii Arsenalin alasajoa ja edellyttää, että valtiontalouden tarkastusvirasto tekee aikanaan tarpeelliset selvitykset omaisuudenhoitoyhtiön toiminnasta.

Pankkitukiponnen purkaminen

Eduskunnan hyväksymässä talousvaliokunnan mietinnössä valtioneuvoston rahoitusjärjestelmän tervehdyttämistä koskevasta tiedonannosta (VNT 1/1996 vp — TaVM 26/1996 vp) määritellään pankkitukiponnen purkamisen edellytykset. Mietinnössä todetaan, että ponsi on luonteeltaan niin merkittävä, että se voidaan purkaa vain uudella lausumalla. Aika on sopiva ponnien purkamiselle silloin, kun pankkikriisi on ohi ja pankkijärjestelmän uskottavuus on palautettu. Pankkien kannattavuuden on oltava selvästi parantunut, niiden vakavaraisuuden on oltava riittävästi vahvistunut ja pankkikriisin aikaisiin saamiin liittyviä merkittäviä ongelmia ei tule enää olla. Kun pankkisektori ylittää kokonaisuutena positiiviseen tulokseen ja pankkien ulkomaisen rahoituksen saatavuus ei ponnien purkamisen vuoksi vaarannu, tilannetta voidaan pitää riittävän hyvänä ponnien kumoamiseen. Näiden ehtojen täyttymistä voidaan arvioida sen jälkeen, kun talletussuoja on rajoitettu.

Edellä tarkoitettu talletussuojan rajoitus toteutui 1.1.1998 voimaan tulleilla laeilla luottolaitostoiminnasta annetun lain ja eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta (1229—1240/1997).

Tämän mietinnön liitteenä on yhteenveto pankkisektorin kehitystä kuvaavista tunnusluvuista. Tunnusluvuista käy ilmi, että pankkisektori kokonaisuudessaan on ollut vuosina 1996—1997 sekä vuoden 1998 alkupuoliskolla voitollinen. Pankkien taseet ovat vahvistuneet ja pankkisektorin vakavaraisuus ylittää selvästi kansainväliset vähimmäisvaatimukset. Pankkisektorin kannattavuuden parantuessa pankit ovat pystyneet maksamaan valtion pääomasijoitukset lähes täysimääräisesti takaisin valtiolle.

Pankit ovat jo pidemmän ajan kyenneet saamaan ulkomaista rahoitusta tyydyttävään ehtoon. Saadun selvityksen mukaan pankkitukiponnen purkamisen ei odoteta vaikuttavan kielteisesti pankkien luottokelpoisuusluokitukseen, vaan ponnien purkaminen antaisi viestin pankkikriisin päättymisestä. Myöskään Ruotsissa toteutunut vastaavan sitoumuksen purkaminen ei vaikuttanut sikäläisten pankkien luokitukseen.

Talousvaliokunta katsoo, että edellytykset pankkitukiponnen purkamiselle ovat täyttyneet ja ehdottaa eduskunnan hyväksyttäväksi lausuman (*Valiokunnan lausumaehdotus 1*). Valiokunta kiinnittää kuitenkin samalla huomiota seuraavaan.

Hyväksyessään pankkitukiponnen vuonna 1993 eduskunta antoi poliittisen sitoumuksen siitä, että valtio vastaa suomalaisen pankkijärjestelmän vastuista tallettajille ja ulkomaisille rahoittajille niin kauan, kunnes rahoitusjärjestelmä on saatu tervehdytetyksi. Pankkitukipontta ei voida rinnastaa yksityisoikeudelliseen takaukseen. Ponsi hyväksyttiin päinvastoin viitaten nimenomaisesti pankkikriisin aiheuttamaan tilanteeseen siten, että kenellekään ei jäänyt epäselväksi, että ponsi puretaan heti, kun olosuhteet sallivat. Ponnien hyväksymisen jälkeen hallitus ja eduskunta ovat toistuvasti muistuttaneet sen purkamisen väistämättömyydestä.

Pankkitukiponnen purkamisella suomalaisessa pankkijärjestelmässä pienenee moraalikadoksi (moral hazard) kutsuttu ilmiö, joka voi johtaa talouden toimijoita harkitsemattomaan riskinottoon siinä luulossa, että viime kädessä valtio kuitenkin suojelee niitä riskien toteutumisen seurauksilta. Valiokunta edellyttää, että 1990-luvulla toteutuneiden luottolaitostoimintaa ja sen valvontaa koskevien lakimuutosten seurauksena valtiolla ei ole tarvetta eikä perustetta käyttää julkisia varoja rahoituslaitosten riskinotosta johtuvien tappioiden kattamiseen. Tämän vuoksi rahoitustarkastuksen on kiinnitettävä erityistä huomiota pankkitoiminnan kannattavuuteen, jota heikentävät lainarahoituksen vahvasta tarjonnasta ja kiristyvistä kansainvälisestä kilpailusta johtuvat pankkitoiminnan pienenevät kateet.

Päätösehdotus

Edellä esitetyn perusteella talousvaliokunta kunnioittavasti ehdottaa,

että 2. lakiehdotus hyväksytään muuttamattomana,

että 1. lakiehdotus hyväksytään muutettuna (Valiokunnan muutosehdotus) ja

että hyväksytään kaksi lausumaa (Valiokunnan lausumaehdotukset)

Valiokunnan muutosehdotus**1.****Laki****eräistä viitekoroista**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1—3 §
(Kuten HE)

4 §

Soveltaminen

Mitä muualla on säädetty, määrätty tai sovitettu Suomen Pankin peruskorosta, koskee tämän lain voimaan tultua peruskorkoa, *jolleivät osapuolet ole toisin sopineet.*

(2 ja 3 mom. kuten HE)

Valiokunnan lausumaehdotukset

1. *Eduskunta toteaa, että suomalainen rahoitusjärjestelmä on kaikkien saatujen selvitysten mukaan tervehtynyt siten, että pankkien voidaan vastaisuudessa edellyttää pystyvän hoitamaan sitoumuksensa kaikissa olosuhteissa ilman Suomen valtion antamaa takuuta. Eduskunnan vuonna 1993 hyväksymä lausuma, jonka mukaan eduskunta tulee tarpeen vaatiessa myöntämään riittävät määrärahat ja valtuudet hallituksen käyttöön pankkien vastuuta koskevan sitoumuksen täyttämiseen, on rauennut.*

2. *Eduskunta edellyttää, että valtioneuvosto antaa vuoden 1999 aikana selonteon eduskunnan pankkituen avoimuutta ja läpinäkyvyyttä sekä vastikkeellisuutta koskevien ehtojen toteutumisesta. Selonteossa tulee antaa selvitys valtiontalouden tarkastusviraston suorittamasta Suomen säästöpankin liiketoiminnan luovutuksessa noudatetun menettelyn laillisuuden ja tarkoituksenmukaisuuden tarkastuksesta. Selonteossa tulee lisäksi arvioida eri pankeille ja pankkiryhmittymille myönnetyn pääomatuen ehtojen tarkoituksenmukaisuus kokonaistaloudelliselta kannalta.*

Helsingissä 24 päivänä marraskuuta 1998

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Tuulikki Hämäläinen /sd	Leena Luhtanen /sd
vpj.	Seppo Kääriäinen /kesk	Rauha-Maria Mertjärvi /vihr
jäs.	Arto Bryggare /sd	Erkki Partanen /sd
	Mari Kiviniemi /kesk	Vuokko Rehn /kesk
	Paula Kokkonen /kok	Ola Rosendahl /r
	Martti Korhonen /vas	Juhani Sjöblom /kok
	Riitta Korhonen /kok	Sakari Smeds /skl
	Pekka Kuosmanen /kok	Janne Viitamies /sd.